

така, както отговаря сѣки ученъ и разуменъ човѣкъ. — Чифутите купуватъ български дѣца, хранатъ ги съ захаръ, съ масло и съ млѣко; а когато тие са угоятъ, то ги турятъ въ една бѣчва, въ която сѣ набити игли и ножове; послѣ тѣркалятъ бѣчвата отъ нѣкои върхъ, и момченцето са посвѣтвява. Тѣлото му тие хвъргатъ на кучетата, а кръвта му събиратъ въ Соломоновата чаша и комкватъ са. У чифутите свѣтото причастение е кръвъ, у турците маслина, а у ерменците лайно. Мене сичкото това разказа Тончо Славѣйятъ.

— Не е то тѣй, мамо! рѣкла хубавичката и младичката Бенѣовичина снаха. — Ако Лилинъ баща и да е грѣшенъ човѣкъ, ако теѣ и да е чифутски приятель, то Лила въ нищо не е крива.

— Ти, булка, си още млада и нищо не разбирашъ, казала Бенѣовица съ достоинство. — Азъ съмъ стара и твърде